

William MacDonald

**CSAK
EGYSZER
ÉLÜNK**

© Evangéliumi Kiadó 1995

ISBN 963 8079 85 1

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel
az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

Készült a Makai + Makai Kft. nyomdájában

Tartalomjegyzék

Csak egyszer élünk	5
Véletlenül vagyok itt?	7
Az élet kialakításának lehetőségei	8
Napjaid megszámláltak	9
A ma – az örökkévalóság főpróbája	11
Valaki figyel	12
Szembenézni a tényekkel	14
Halál és ítélet	15
Amit vet az ember – azt aratja	17
Nincs középút	18
Minden fizetve!	20
Az igazság órája	23
Hová tartunk?	25
Ne vesztegeds az idődet!	25
Megvásárolt és kifizette értünk az árat	26
Mutasd meg nekem az uradat!	27
Krisztus szeretete szorongat	29
Nem tulajdonos, hanem sáfár	30
Mi indítja meg Isten szívét?	31
Élet az aranybánya felett	31
Kiáltás a tetőkről	35
Életed filmje még egyszer leperreg majd	35
Lélegzetvételnyi ismétlés	36
A) terv: Éljük a magunk életét	38
Pénzhez jutni	38
Mennyi az „elég”?	43
És menjünk tovább	46

	Az élvezetek hajszolása	53
	A családra összpontosított élet	55
	Hogyan is állunk az A) tervvel?	57
B) terv:	Akik úsznak az árral	58
C) terv:	Jézus Krisztust királlyá koronázni ...	60
	A kapituláció	60
	A szüntelen odaszánás	66
	Mi történik majd?	67
	A döntés órája	69

*

Csak egyszer élünk

Pat, aki nemrég érkezett New Yorkba, éppen felfedező utat tett a városban, amikor eléállt egy felfegyverzett gengszter, és döntés elé állította: „Pénzt, vagy életet!” Pat azt válaszolta: „Vegye el az életemet. A pénzemet szeretném későbbre eltenni!” Pat egy pillanatig szembekerült élete végével, bár válasza elég mulatságos volt ahhoz, hogy bármilyen banditát lefegyverezzen vele.

Mindnyájunknak kell olykor életfontosságú döntéseket hoznunk, és nagyon meg kell gondolnunk, hogyan döntünk. Ezért engedjétek meg, hogy a következőkben elgondolkozzunk az életetek felett – a pályafutásotok felett –, mostani és jövőbeli állapototok felett. Ne gondold, hogy te túlságosan jelentéktelen vagy ahhoz, hogy a figyelem rajtad összpontosuljon. Talán nem is veszed szívesen, hogy most te légy beszélgetésünk középpontja. De azért ne hárítsd el. Tény az, hogy vannak az életben olyan helyzetek, amikor neked kell döntened, és a te döntésedtől függ, milyen lesz a jövőd.

Az életed fontos és egyetlenszerű. Ahogy nincs két egyforma fűszál, hópehely vagy homokszem, ugyanúgy nincs két teljesen egyforma ember sem. Még az ikrek is különböznek

Mindez azt mutatja, hogy olyan szerepet kell betöltened, amilyent senki más nem tölthet be helyetted, azt a helyet, amelyet senki más nem foglalhat el.

Ehhez járul, hogy csak egy életed van! Csak egyszer járhatod végig az utat. Valaki azt mondta egyszer: „Az élet olyan, mint a pénz, amelyet tetszés szerint elkölthet az ember. De csak egyetlen egyszer költheti el!”

A kérdés, amelyre mindnyájunknak felelnünk kell, így hangzik: „Mit kezdek az életemmel? Hogyan alakíthatom valóban értelmes módon?”

Nem akarunk olyanok lenni, mint az az ember, aki kénytelen volt elmondani: „Hetvenéves vagyok, és egész életemben tulajdonképpen semmit nem alkottam”. Soha ne legyünk annyira elfoglaltak, ne éljünk olyan nemtörődöm módon, hogy ne vegyük észre: az élet elrohan mellettünk! Úgy kell élnünk, hogy egy napon majd elmondhassuk: úgy tekintünk vissza életünkre, mint amelyben elvégeztünk valamit! Ugyanakkor nagy felelősségtudattal és várakozással kell az előttünk álló életbe tekintenünk.

Gondoljuk azért végig életünk döntő kérdéseit, és azt, hogy hogyan válaszolhatunk rájuk.

Véletlenül vagyok itt?

Az első kérdés az, hogy mi az élet értelme? Itt élünk a Föld nevű bolygón, és megkérdezzük magunkat: „Tulajdonképpen miért születtem ide? Mi az értelme mindennek?” Nagyon sok függ attól, hogyan válaszolunk a kérdésre: „Miért születtem tulajdonképpen ide?” Ha a vak véletlen produktuma vagyok, akkor fölösleges bármilyen más kérdést feltenni. Akkor nem vagyok más, mint egy amőba, vagy egy ténhén a legelőn, amely megszakítás nélkül a füvet legeli és kérődzik. Célunk – a sír. Ha viszont Isten teremtménye vagyok, akkor életemnek magasabb rendeltetése és mélyebb értelme van! Életem céljára nézve idáig nem találtam jobb meghatározást, mint ez: *„Az ember legfőbb célja, hogy Istent dicsőítse, és neki örvendezzen.”*

Figyelemre méltó két további idézet. F. W. Boreham ezt mondta: „Minden ember kötelessége, hogy végrehajtsa feladatát úgy, hogy annak hatása akkor is érződjék, amikor teste már a sírban lesz.” William Jones pedig ezt írta: „Az élet értelme abban rejlik, hogy olyan ügyért tékozzoljunk el, amely halálunk után is jelentős lesz.”

Kész tragédia, ha valaki úgy éli le egész életét, hogy nem ragadja meg annak igazi értelmét,

El kellene már egyszer gondolkodnunk az élet formálásának óriási lehetőségeiről – arról, hogy jót cselekszünk, vagy rosszat teszünk, vagy egyszerűen eltékozoljuk az életet.

Itt van pl. a bibliai Mózes, aki népét elvezette az egyiptomi rabszolgaságból egy tejjel-mézzel folyó országba, Kánaánba. Vagy nézzük Pál apostolt, aki az evangéliumot Európába hozta, és ezzel a világtörténelem folyását századokra előre meghatározta; vagy Lincoln Ábrahámot, az egyszerű embert, aki válságos időben nőtt fel, és emberek millióit szabadította fel a rabszolgaság alól.

Ugyanakkor voltak olyanok is, mint Néró, a római császár, aki szurokba márttatta a keresztyéneket, és fáklyaként égették el őket, hogy így világítson esti ünnepélyein. Vagy Sztálin, akinek brutális uralma alatt emberek millióit kínozták a koncentrációs táborokban. Vagy Hitler, aki sok millió ember halálát okozta a második világháború során.

Azok között, akiket nem említenek, sem mint jó, sem mint rossz példákat, voltak, akik életüket egyszerűen eltékozták, mint azok a részegeskedő alakok, akik kocsmáról kocsmára tán-

torognak, vagy mint a bordélyházak prostituáltjai, testüket (vagy önmagukat) árulták pénzért a férfiaknak. Ehhez a csoporthoz tartoznak azonban azok is, akiknek egész élete csak munkából, evésből, ivásból és tv-nézésből állt.

Minden gyermek előtt, aki erre a világra születik, az élet felhasználásának hallatlanul sok lehetősége tárul fel. De végül is mindegyiknek saját magának kell eldöntenie, hogy élete átok lesz-e vagy áldás, vagy pedig egyszerűen a szürke semmi.

Napjaink megszámláltak

Újra meg újra szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy tulajdonképpen milyen rövid az életünk. Olyan, mint a fű – elvetik, kinő, lekaszálják, és már nincs is. Olyan, mint a szél vagy a pára – mulandó és illékony. Olyan, mint a vetélő, amely sebesen cikázik ide-oda a szövőszéken. Olyan, mint egy tenyér szélessége, vagy mint tenyerünk egyik rövid vonala. Igaza volt Will Houghtonnak, amikor azt mondta, hogy a bölcsőt és koporsót ugyanabból a fából faragják.

Nézzétek ezt a kislányt, kedves mosolyával, rózsás bőrével. Ha ránk néz, olyan, mint egy megtettesült szépség. De várjatok csak néhány évig, és már hogy felcícomázza magát. Néhány perce még babákkal játszott, s mire észreveszszük, már ifjú hölgy lett belőle, aki főként a ru-

elete kitejeseedik a házasságban, az anyaságban, végül nagymama lesz – érett, szelíd bölcsességgel telve, amit a tapasztalat útján gyűjtött.

Vagy nézzük a kisfiút a világoskék pólyában. Hamarosan serdülő fiú lesz belőle, aki ingyenes pszichológiai oktatást ad szüleinek, és aki vég-sőkig visszaél türelmükkel, mielőtt óvatosan visszavonulót fújna. Zsebe telve gilisztákkal, békákkal, szögekkel és kövekkel, úgy teszi meg első köreit a kerékpáron. Egész napon át komiszkodik, de este, mikor lefekszik, akár az angyalka. Serdülő éveiben föltétlenül olyan akar lenni, mint a többiek, és intenzív érdeklődést mutat a ruházat és általában a külső megjelenés iránt. Egyszerre merész és félénk, bizakodó és bizonytalan, romantikus és határozott. Mint felnőtt férfi, ő a tevékeny ember, aki vállain hordozza a családjá terhét és az üzleti felelősséget. Megpróbál 30 órát dolgozni naponta, és szaporítani pénzét, hogy az egyre növekvő kiadásokat fedezni tudja. Hamarosan öreg ember lesz belőle, akinek a teste már nem tudja elvégezni azt, amit szelleme feladatul kitűz. És amikor csinos fiatalembereket lát, felsóhajt: Ilyen voltam én is egykor.

Ha az élet rövidegsége egyáltalán tanít valamire, akkor ez a következő: „Akármit terveztünk, siessünk végrehajtani! Az idő nem vár!”

A ma – az örökkévalóság főpróbája

Mindnyájunknak idejében kellene gondolnunk az örökkévalóságra. Időnk hamarosan lejár, és megkezdődik az örökkévalóság.

Az örökkévalóság gondolata egyik legnagyobb dolog, amivel az ember értelme egyáltalán foglalkozhat. Nincs azonban egyetlen olyan ember sem, aki képes lenne felfogni, hogy mit is jelent tulajdonképpen.

Mi az örökkévalóság? Isten életideje. Parttalan tenger. A jövőendő élet, amelynek vége nincs.

Ha a föld valamennyi tengerpartján minden egyes homokszem egy évet jelentene, ez még mindig nem fejezné ki az örökkévalóság időtartamát. Egyszerűen végtelen, és ezért elképzelhetetlen.

Tudatában kell lennünk annak, hogy vagy így, vagy úgy, de egyszer valamennyien örökké élni fogunk. Bennem ez a gondolat féltő tiszteletet támaszt. Halhatatlan lelkünk van.

Ez természetesen azt is jelenti, hogy életünk nem merül ki földi tartózkodásunkban. Csupán egyetlen fejezet ez a folyamatos történelemben. Úgy élni, mintha csak földi életünk volna, azt jelentené, hogy a határtalant felcseréljük a körülhatárolt léttel, és elfelejtjük, hogy magasabb feladatra vagyunk elhívottak.

ni, hogy az idő már századokkal előttünk is volt; és hogy akármilyen hosszú idő áll még előttünk, az itteni élet csak töredéke annak, ami eljövendő? Tudatában vagyunk-e annak, hogy munkánk az eljövendő időben sokkal fontosabb, mint az, amit most végzünk?" (T. Austin Sparks).

Valaki figyel

Mondottuk, hogy az örökkévalóság az egyik legnagyobb gondolat, ami az emberi értelmet foglalkoztathatja. Nos, minden gondolatok közt a legnagyobb az Istenről való gondolkodás. Előbb vagy utóbb mindenki kénytelen egyszer Istenre gondolni. Mindenkinek el kell döntenie, hogy Isten léte számára valóság-e, és hogy ennek milyen következményei vannak az ő számára.

Kicsoda Isten? „Isten Szellem, végtelen, örök és változhatatlan, ami a lényét, bölcsességét, hatalmát, szentségét, igazságát, jóságát és igazságosságát illeti.”

Honnan tudjuk, hogy van Isten? Onnan, hogy kijelenti magát a teremtett világban, a lelkiismeretben, a Bibliában és Jézus Krisztus személyében.

Kijelenti magát a teremtett világban. A teremtmény feltételez egy teremtőt. A kép feltételezi a festőjét. A távcső megmutatja a világmindenség rendjét és nagyságát. A mikroszkóp is róla tesz bizonyosságot az atomok elrendeződésében.

Kijelenti magát a lelkiismeretben: minden ember magában hordozza az intő mechanizmust, egy magasabb Lény velünk született tudatát, Aki cselekedeteit vagy igenli, vagy elítéli. Az ember képes arra, hogy ezt a belső hangot lehalkítsa vagy teljesen elnémítsa. Isten létének gondolata olyan kényelmetlen lehet számára, hogy még a létezését is tagadja. De a szív mélyén ennek ellenére is megmarad az ősi tudat, hogy van Isten.

Kijelenti magát a Bibliában: ott olvassuk, hogy Isten mindenható és mindentudó, és ugyanazon időben jelen van mindenütt. Azt mondja róla a Biblia, hogy szent, igazságos és igaz, és hogy a teremtett világot nemcsak megteremtette, hanem fenn is tartja. Gondoskodik róla, megőrzi és megmenti.

Természetesen kijelenti magát az Úr Jézus Krisztusban is: ha tudni akarsz, milyen Isten, akkor nézz Jézus személyére. Ő azért jött erre a világra, hogy Istent kijelentse.

Londonban a Trafalgar téren áll egy magas oszlop, tetején Nelson admirális szobrával. De a szobor oly magasan van a föld felett, hogy leg-

hogy készítsen másolatot erről a szoborról. Ezt a második szobrot azután alacsony emelvényre állították, hogy a kiállítás látogatói végre közelről is láthassák, ami idáig csak messziről volt látható.

Jézus Krisztus a testben megjelent Isten. Aki Őt látja, az az Atya Istent látja. Ő Isten személyének a képmása. Előbb-utóbb mindenkinek el kell ismernie, hogy Isten létezik. Sőt: előbb-utóbb mindenkinek Isten elé kell állnia. Milyen lesz ez a találkozó? Mit tehetünk már most, hogy felkészüljünk rá? Erről is el kellene gondolkoznunk egyszer!

Szembenézni a tényekkel

Minden gondolkodó embernek el kell gondolkodni azon, hogy mennyi a bűn a világban. Mindenütt bűnt látunk: a tv szennyes filmjeiben, az autókra ragasztott matricákon, vagy spray-vel a falakra szórva. A bűnt látjuk a szexuális zűrzavarban, az iszákosságban, tolvajlásban, gyilkosságokban, vesztegetésekben, korrupciókban; és még folytathatnánk a sort. A most született csecsemőben is megvan már az önzés, a düh, a lázadás.

Bűn hallatszik mindenütt körülöttünk – káromkodás, szennyes viccek, olcsó kétértelműségek.

De a legfájdalmasabb, amikor a bűnt önmagunkban fedezzük fel – gondolatainkban, szokásainkban, végtelen önzésünkben. Ha teljesen őszinték vagyunk, meg kell vallanunk, hogy ami bennünk van, az még sokkal rosszabb annál, mint amit valaha is tettünk.

Kérdezzük: „Honnét van a bűn? Hogyan győzhet le minket? És hogyan szabadulhatok meg az ítélettől, amely egyszer majd le fog sújtani rám?”

Azt hiszem, ezekkel a kérdésekkel egyszer mindenkinek szembe kell néznie, és keresni kell rájuk az abszolút választ.

Halál és ítélet

Az élet almájában a halál a féreg. A nagy játékrontó, amely tönkreteszi reményeinket, céljainkat, álmainkat, örömeinket és gyönyörűségeinket.

Volt egy ember, aki föltétlenül meg akart gazdagodni a tőzsdén. Egyszer egy titokzatos szellem azt mondta neki, hogy teljesíti egyetlen kívánságát, bármi legyen az. Emberünk azt kívánta, hogy olvashassa el az az aszaphoz egy évre megjelenő napilapot. Természetesen azzal a szándékkal, hogy ebből megtudja, egy év múlva

tudja, milyen gazdag lesz egy esztendő múlva. De pillantása a halálozási értesítőkre esett, és köztük ott találta a saját nevét is.

A halál kikerülhetetlen. Azt ugyan látjuk, hogy az emberek egymás után meghalnak, de valahogy nem tudjuk elképzelni, hogy mi is meghalunk majd. Pedig mi sem vagyunk immunisak a halállal szemben. Egyszer eljön majd értünk is.

Tulajdonképpen hozzá kellene szoknunk valamiképpen a halál gondolatához, mert ahányszor aludni térünk, annyiszor ábrázoljuk ki a halált. A test alszik a halálban.

Sok ember tiltakozik még az ellen is, hogy bárki a halálra emlékeztesse őket. A japán nyelvben pl. ugyanaz a szó jelenti a négyes számot és a halált. Ezért Japánban a szállodáknak nincs olyan emeletük, amelyet „negyediknek” neveznek (ennek ellenére a harmadik emelet után ott is a negyedik következik, akárminek nevezzék is).

Abban a pillanatban, amikor az ember meghal, Isten elé kerül. A teljes tudatosság és a féltisztelettel való várakozás pillanata ez. Ekkor talán még néhány pillanatra behunyhatjuk szemünket a realitás előtt, de nem sokkal később, alig egy perccel a halál után szemeink tágra nyílnak majd.

Ostobaság úgy tennünk, mintha sohasem halnánk meg. Nemcsak értelmes, hanem föltétlenül szükséges dolog, hogy nyíltan szembenézzünk ezzel a kikerülhetetlen ténnyel, és fölkészüljünk rá.

Amit vet az ember – azt aratja

A Biblia tanítása szerint a halál után jön az ítélet. Súlyos dolog ez; azt jelenti, hogy egy napon majd mindenkinek szemben kell állnia Istennel. Ekkor teljesen értéktelenné válik a ruházat, a státuszszimbólumok, a presztízs, a gazdagság és a külső pompa. Mindenre fény derül majd – minden haszontalan beszédre, minden véletlen cselekedetre, a szív minden gondolatára és motívumára. Isten „röntgenszemei” teljesen átlátnak rajtunk. Semmi sem kerüli el tekintetét.

Egyszer bekövetkezik az ítélet is. A Biblia háttározottan megerősíti ezt. Isten szentsége megkívánja, Isten igazságossága megköveteli.

„(Isten) rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség felett egy férfi által, akit erre kiválasztott, akiről bizonyosságot adott mindenki előtt azáltal, hogy feltámasztotta a halálból” (Csel 17,31). Más szavakkal: az ítélet olyan bizonyos, mint Jézus Krisztus feltámadása. Ha Ő nem támadott fel,

Ezt Isten szentsége megköveteli: Isten nem térhet napirendre a bűn felett. A bűnért fizetni kell, a bűnbocsánat előfeltétele a bűnbánat, megtérés, és a büntetést el kell valakinek szenvednie.

Megkívánja az igazság: nem minden számlát egyenlítenek ki itt a földön. Maradnak ki nem fizetett adósságok, fel nem tárt bűnök, jóvá nem tett hibák.

Ezért kell szembenézned neked is az eljövendő ítélettel. Nem szabad nyugodnod addig, amíg nem találsz valakit, aki felment téged bűneid felelőssége alól. Ha ez nem történik meg, akkor a másik félelmetes valósággal kell szembenézned – a pokol valóságával.

Nincs középút

A pokol olyan téma, amelyet csak nagy tapintattal, sőt könnyek közt lehet tárgyalni. Emberileg szólva, mi szeretnénk ezt a témát inkább kikerülni. A legjobb volna, ha nem is hinnénk a pokol létezésében. Sokkal kényelmesebb lenne hinni az általános kiengesztelő tanításában, azaz abban, hogy egykor majd mindenki, még az ördög is üdvözülni fog valamiképpen. Egy másik lehetőség, amelyben szívesen hinnének

sokan, hogy minden embernek lesz majd a halál után is lehetősége a megtérésre.

Ugyancsak kedvesen hangzik sokak fülének az a lehetőség, hogy a gonosz életű emberek számára nincs örök élet, hanem a halál után egyszerűen megszűnnek létezni.

Csak hogy nincs módunkban ilyen lehetőségek közt válogatni. A Biblia nyomatékosan hirdeti, hogy van pokol.

Maga az Úr Jézus is többet beszél a pokolról, mint a mennyországról. Ugyanolyan kétségtelen a pokol, mint a mennyország létezése. Az egyik tény ugyanúgy reális, mint a másik.

Sajátos, hogy sokan, akik egyáltalán nem hisznek a pokol létezésében, szüntelenül arról beszélnek, hogy mások majd oda jutnak. Hová tehát? Egy olyan helyre, amely szerintük nem is létezik?

Igen, van pokol. Ahogy Clow mondta: „Teljes lehetetlenség, hogy a bibliai Mária ugyanoda kerüljön, ahová Júdás; a megtért gonosztevő ugyanoda, ahová a meg nem tért tolvaj; a megtért emberek ugyanoda, ahova az önző, kapzsi és cinikus gonosztevők.”

A klasszikus kérdés, amellyel általában bizonyítani akarják, hogy nincs pokol, így hangzik: „Hogyan is engedhetné meg a szeretet Istene a pokol létezését?” A válasz egyszerű: Isten a poklot nem az ember, hanem az ördög számára teremtette. Ahogy a következő fejezetben látni

Megteremtette a lehetőségét annak, hogy az ember ne kerüljön oda, és ezt a lehetőséget ma is felkínálja mindenkinek.

De mi történik akkor, ha elhárítom magamtól ezt az Isten által nyújtott lehetőséget? Akkor én magam döntöttem amellet, hogy a pokolba kerüljek. Más lehetőség nincs.

A gondolkodó embernek fontolóra kell vennie mindezt, és fel kell ismernie, hogy ha Isten ajánlatát elutasítja, akkor ez a földi élet lesz az egyetlen ún. „mennysország”, amelyet valaha is megismer.

Minden fizetve!

Így érkezünk meg a világtörténelem közép-pontjához és központi üdvtényéhez, a Golgotához. Ha valaki részvétlenül megy el mellette, mindent elszalaszt!

Mi történt a Golgotán?

Ott halt meg a Teremtő a teremtményeiért. Az Isten büntelen Fia meghalt a bűnös emberért. A jó Pásztor meghalt az elkóborolt juháért.

Néhány évvel ezelőtt egy ifjúsági táborban hallottam a következő történetet: egy napon földönkívüli lények szálltak le a földre és beszélgetni kezdtek az emberekkel. Hamarosan heves vitába keveredtek. Az idegenek gúnyosan kér-

dezték a földiektől: „Ugyan, mivel tudtok dicsekedni, ti emberek?” A válasz így szólt: „Nem tudjátok? Nemrég felszálltunk a Holdra.” – „Ugyan kérem, ebben nincsen számunkra semmi új. Mi már évek óta rendszeresen látogatjuk a többi bolygót. Nincs valami más, amit elmondhattok?” És így folyt tovább a vita. Akármit hoztak is fel az emberek, a világűrből jövő látogatók mindenben túllícitálták őket. Végre az egyik ember így szólt nagy mérgében: „2000 évvel ezelőtt Isten eljött a földünkre.” – „És ez igaz? Nos, akkor ne vesztegessük az időt, vigyetek minket azonnal hozzá!” De az ember leverten volt kénytelen válaszolni: „Nem tehetjük. Megöltük Őt.”

Ma már tudjuk, hogy az Úr Jézus nem halott. Feltámadott, és ma is élő Megváltónk. Bár az előbb idézett történet nyilván csak kitalálás, a meghökkentő tény kétségkívül igaz benne: 2000 évvel ezelőtt Isten Jézus Krisztus személyében eljött a földre. Szűz Máriától született, Názáretben nőtt fel, és földi életének 30 esztendeje alatt hirdette az embereknek, hogy Ő a Messiás, Izrael királya.

De az emberek megvetették és kigúnyolták Őt. Mind a hatalmasok, mind a nép. Elutasították. Végül elárulták, elfogták és igaztalanul vádolták a római birodalom helytartója előtt.

megnek, és megfeszítették. Így halt meg!

De halála több volt egy ártatlan ember halálánál. Isten valamennyi bűnünket Fiára vetette; a mi bűneinkért halt meg, és helyettünk tett eleget az egész emberiség bűneiért. Elszenvedte a büntetést, amelyet nekünk kellett volna elszenvednünk. Meghalt azzal a halállal, amellyel nekünk kellett volna meghalnunk.

De halála után a harmadnapon feltámadt; győzött a halál, a bűn, a pokol és az ördög felett. Áldozati halála és feltámadása által Isten utat készített számunkra a mennybe, anélkül, hogy szemet hunyt volna a bűn felett, vagy elnéző lett volna a bűnnel szemben. Isten valamennyi parancsának eleget tett az Úr Jézus! Mi áthágtuk Isten parancsolatait, Ő azonban elhordozta ezért a büntetést, és ezzel betöltötte Isten szentségének követeléseit.

Áldozati halálának és feltámadásának ténye azonban önmagában nem elég a mi üdvösségünkhöz. Nem üdvözülünk automatikusan. Isten nagy ajándékát el kell fogadnunk, hitben magunkévá kell tennünk a kegyelmet és a bűneinktől való megváltást. Jézus Krisztus váltáságműve mindenkiért történt, de csak azok számára érvényes, akik elfogadják! Isten nem engedi be a mennybe azokat, akik egyáltalán nem kívánnak odajutni. Hiszen akkor tulajdonkép-

pen nem is lenne igazán mennyország a szá-
mukra.

Jézus Krisztus teljesen elvégezte a váltságmű-
vet, amely megváltásunkhoz szükséges volt. A
következő lépést azonban nekünk kell megten-
nünk. Ez a legfontosabb lépés, amit az életben
egyáltalán megtehetünk, életünk legfontosabb
elintézendő ügye üdvösségünk érdekében.

Az igazság órája

Hogyan üdvözülhetek? Jó kérdés, ha valóban
komolyan vesszük.

Először is fel kell ismernem azt, hogy milyen
mélységesen bűnös vagyok. Tudatában kell len-
nem annak, hogy nem érdelek mást, mint
poklot. Azt hiszem, erre gondolt Mark Twain,
amikor ezt mondta: „A mennybe csakis Isten
kegyelméből jutunk. Ha ki kellene érdemelnünk
a mennyországot, a kutyánk bizonyára hama-
rább bejutna, mi pedig kívül kellene, hogy ma-
radjunk.”

Ezzel a mélységes bűnismerettel együtt kell
járnia a bűntől való undorodásnak és az attól
való elfordulásnak.

Le kell mondanom arról az álomról, hogy ön-
magamat megmenthetem, vagy akár önmagam
megmentéséhez jó cselekedetekkel hozzájárul-
hatok! Így kell gondolkodnom: „Nincsen semmi
jó bennem. Mindenestől bűnösnek vallom ma-

Hinnem kell abban, hogy Jézus Krisztus mint helyettes áldozat halt meg érted. Vérént ontotta azért, hogy a bűneimért járó büntetést kifizesse. Nekem kellett volna meghalnom, és Ő halt meg helyettem.

Végül, el kell fogadnom hitben Jézus Krisztust mint Uramat és Megváltómat! Ezzel bizonyosságot teszek arról, hogy önmagam képtelen és alkalmatlan vagyok a neki tetsző életre, ezért átadom neki a vezetést. Ezzel kifejezem, hogy Ő az egyetlen, aki a bűntől és pokoltól megszabadíthat, és a mennybe vihet.

*

Ha mindezt megteesszük, nyugodtan hihetjük a Biblia tekintélye alapján, hogy bűneink megbocsáttattak, mi pedig újjászülettünk, és már örök életünk van. Jézus Krisztusban új teremtés vagyunk.

*

Ha mindezt idáig nem tetted meg, miért nem teszed meg még ma? Valld meg bűneidet, higgy az Úr Jézus Krisztusban, és jöjj át a halálból az életbe. Ha azt hiszed, túl nagy árat kell fizetned azért, hogy keresztyénnyé légy, gondold meg, milyen árat kell majd fizetned azért, ha nem vagy keresztyén.

Hová tartunk?

Ne hidd, hogy ha megtértél, ezzel minden el van intézve. Ez még csak a kezdet. Egy fejezet lezárult az életedben, de kezdődik az új, amelynek kifejezője a keresztség, a bemelegítés.

Mind ez ideig már hoztál néhány fontos döntést. De több van még hátra amellyel kapcsolatban állást kell foglalnod; dolgok, amelyekhez hozzá kell fognod. Melyek ezek?

Ne vesztegesd az idődet!

Nyilván rájöttél már, milyen rövid az idő, ami földi életedben rendelkezésedre áll, hogy a szabadulást megragadd. „Az idő, amelyben az Urat szolgálhatjuk, rövid, és a lehető legjobban ki kell használnunk.”

Ez olyan, mint egy visszhang az Úr Jézus Krisztus szavára: „Nekünk – amíg nappal van – annak a cselekedeteit kell végeznünk, aki elküldött engem. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat” (Jn 9,4).

Istennek minden embere, aki Őérte munkálkodott, tudatában volt munkája sürgősségének. Ábrahám szolgája azt mondta: „Nem eszem, amíg el nem mondom a mondánivalómat” (1Móz 24,33). Amy Carmichael kijelentette: „Isten Igéje súlyos teher rajtam. Nem nyughatom, míg munkámat el nem végeztem, és számot

zem meg a munkám sürgősségéről”.

Egy japán autógyáros ezt a mondatot választotta mottójának: „Szorongat a szükség.”

Ugyanígy kell gondolkodnia a hívő embernek: „Milyen sok tennivalónk van, és mily kevés az időnk!”

Megvásárolt és kifizette értünk az árat

A keresztyén embernek foglalkoznia kell azal a gondolattal is, hogy mit jelent a megváltás ténye. Mikor valaki keresztyénné lesz, többek közt az történik vele, hogy az Úr kiváltja, megvásárolja őt, és megszabadítja a bűn rabszolgaságából. Istenhez tartoztunk, de elszakadtunk tőle, és az engedetlenség gyermekei lettünk, míg Krisztus vissza nem vásárolt minket. Most újra az Övéi vagyunk. Megváltásunk ára nem pénz volt, hanem az Úr Jézus drága vére. Isten kimondhatatlan kegyelmének a jele, hogy Ő kész volt ily nagy árat fizetni értünk, ez azt is mutatja, hogy milyen drágák vagyunk az Ő szemében.

Ha Ő megvásárolt minket, akkor többé nem vagyunk önmagunkéi. Mindörökre az Övéi vagyunk. Amikor C. T. Studd előtt ez világossá lett, megváltoztatta egész életét: „Azt tudtam ugyan – mondja –, hogy Jézus meghalt értem,

de azt soha nem értettem, hogy ha Ő meghalt értem, akkor én többé nem vagyok önmagamé. Megváltani azt jelenti: visszavásárolni. Ha pedig Jézusé vagyok, akkor vagy átadom magam egészen Istennek, vagy pedig tolvaj vagyok, aki megtartja magának azt, ami nem az övé. Mikor rádöbbsentem, hogy Jézus Krisztus értem is meghalt, nem esett nehezemre mindenemet átadnom neki.”

Pál apostol emlékeztet minket arra, hogy áron vétettünk meg. Mert sajnos előfordulhat, hogy elméletileg mindezt értjük, gyakorlatban azonban nem vagyunk az Övéi. Olyan úton kell járnunk tehát, amelyen elismerjük az Ő jogait, és teljesen átadjuk neki magunkat.

Mutasd meg nekem az uradat!

A Római Birodalomban a császárt istenként tisztelték, és mindenkinek hódolnia kellett előtte, mint egy isten előtt. Aki erre nem volt hajlandó, azt halálra ítélték. A keresztyének természetesen nem csatlakozhattak ehhez a bálványimádáshoz. Világos hitvallásuk így szólt: „Jézus Krisztus az Úr!” És meghaltak ezért az igazságért.

Minket ugyan nem kényszerítenek arra, hogy bármely földi uraságot istenként tiszteljünk, ám mi is kötelesek vagyunk Jézus Krisztust Urunknak vallani. Ezért halt meg és azért támadt fel –

De ha nem engedelmeskedünk neki, nem vallhatjuk: „Ő az én Uram”, ha ugyanakkor ezt mondja: „Nem úgy, Uram!”

Sokan szívesen elismerik Jézust Megváltójuknak, ugyanakkor nem hajlandók átadni neki az uralmat életük felett. Az efféle magatartást nem támasztja alá a Biblia. Fenntartás nélkül kell eléje járulnunk. Nem fogadja el a „felibe-harmadába” való engedelmisséget.

John Stott, aki leírta az angol királynő koronázási szertartását a Westminster apátságban, elmondta, hogy a koronázás egyik megindító jelene közvetlenül azelőtt játszódott le, hogy a koronát a királynő fejére illesztették. „Canterbury érseke, az ország első polgára a négy égtáj felé fordulva négyszer kiáltotta egymás után: Uraim, itt a királynőnk. Hajlandók-e Önök hódolni előtte? És a koronát csak akkor tette a királynő fejére, amikor mind a négy oldalról elhangzott az »igen«.” John Stott ezután így fordult a gyülekezethez: „Ma ide állítom Önök elé Jézus Krisztust mint Urunkat és Királyunkat. Hajlandók-e vajon egyedül neki hódolni?”

Erre a kérdésre felelniük kell mindazoknak, akik benne hisznek. Hallotta-e már egyáltalában az Úr a te igenlő válaszodat is?

Krisztus szeretete szorongat

Hadd kerüljön most szóba egy másik téma, amely minden istengyermekét arra kellene hogy indítsa, hogy érte munkálkodjék. Krisztus irántad és irántam való szeretetéről szóljunk most.

Nézzük abból a szemszögből, hogy valaki meghalt érted. És ez a valaki nem volt bűnös. Isten szent Fia volt, aki öröktől fogva együtt élt Istennel zavartalan boldogságban. És Ő úgy szeretett téged, hogy életét váltságul adta érted. De miért szeretett így téged? Nem az érdemeidért. Semmi olyasmi nem volt benned, amivel ezt a szeretetet kiérdemelted volna, hiszen el-lensége voltál. Szeretetét érdemtelenül kaptad.

Hogy miért szeretett téged? Egyszerűen azért, mert Ő maga a Szeretet. Szeretet a lénye, és a szeretetnek szüksége van valakire, akit szeressen. Te halott voltál bűneidben és vétkeidben. Ha Ő közbe nem lép, mindörökre elvesztél volna.

Nincs ember, aki ezt a szeretetet meg tudná magyarázni, aki megértené annak szélességét, hosszúságát, mélységét és magasságát. Szá-munkra egyszerűen leírhatatlan.

Még mindig azt hiszed, hogy Ő azért halt meg érted, hogy továbbra is folytathasd idáig-való önző, bűnös életedet? Nem, Ő azért halt meg, hogy te mostantól fogva Őérte élhess. Éle-

De ezzel még nincs vége. További alapvető gondolat, amellyel foglalkoznunk kell, a sáfárságról szóló tanítás. Ez azt jelenti: mi az Ő sáfárai vagyunk, azért élünk, hogy Isten érdekeit képviseljük.

Amink csak van, minden az Övé – időnk, képességeink, vagyunk. Túlságosan hamar megérlelődik bennünk az a meggyőződés, hogy a pénzünk, képességeink, házuk, autónk és családunk a miénk. Így mi vagyunk a főnökök, mi döntünk mindenben. A legtöbb keresztyén így gondolkodik. Pedig mi az Urunké vagyunk mindazzal együtt, ami a miénk és amik vagyunk!

A kérdés tehát ez: „Mindazzal, amink van, amit ránk bízott az Úr, hogyan gazdálkodhatunk a legjobban, annak érdekében, hogy Isten neve dicsőíttessék és az Ő ügye előre menjen?”

Egy napon Urunk elé kell állnunk, és számot kell adnunk cselekedeteinkről. Akkor majd kiderül, hogyan használtuk fel képességeinket. Kiderül, vajon pénzünket és időnket nem önző célokra, fölösleges dolgokra fecsértük-e el, olyan dolgokra, amelyek teljesen értelmetlenek voltak Isten nagy tervére nézve.

Mi indítja meg Isten szívét?

Ha elgondolkodunk azon, hogyan alakítsuk életünket, nem szabad elfelednünk, hogy körülöttünk férfiak és nők halnak meg úgy, hogy Krisztust nem ismerik. Ez mélységesen meg kellene, hogy rendítsen minket!

Hiszen féltetni kellene rokonainkat, barátainkat, szomszédainkat, sőt minden embert! Az Úr Jézus arra tanította minket, hogy úgy szeressük felebarátunkat, mint magunkat. Felebarátom mindig az az ember, aki bajban van. Ha őt igazán szeretem, akkor törődöm kellene azzal, hogyan lehet áldottá az élete. Áldozatot is hozni annak érdekében, hogy Bibliához jusson, s mindenekelőtt azért, hogy üdvözüljön és örök életet nyerjen.

Elsősorban az emberekről van szó. A dolgok nem oly fontosak. Ezért kell embertársainkat sokkal jobban szeretnünk, mint az anyagi természetű dolgokat.

Ha azt akarjuk, hogy életünk igazán értékes legyen, akkor olyanná kell lennünk, aki másokért tesz valamit.

Élet az aranybánya felett

Félelmetes lenne, ha már megtalálták volna a rák biztos gyógyszerét, csak éppen senkinek sem mondták volna meg a földön. Éppen olyan

ját, de nem közli az elveszettekkel.

Egy férfi, aki rendszeresen a Long Island-i vasútvonalon utazott, minden alkalommal végigment a vagonokon, és ezt mondta utastársainak, akár figyeltek rá, akár nem: „Ha van ismerősük, aki vak, mondják el, hogy él egy bizonyos orvos, Dr. Blum (itt következett a címe). Én vak voltam, és ő meggyógyított.”

Mikor a haditengerészetnél szolgáltam, nagyon félnék voltam, amikor arra került volna a sor, hogy bizonyosságot tegyek Uramról (ezt a fogyatékoságomat egész életemben sem tudtam levetkőzni). Egyik este a támaszpontunkon lévő kávéházba mentem vacsorázni. Ebben az időpontban rajtam kívül mindössze egyetlen ember volt ott, egy pilóta, nevezzük Mack Knabe-nak. Sültet evett és közben újságot olvasott. Én is megrendeltem a sültet, és ugyanúgy elkezdtem újságot olvasni. Egyszer csak mintha az Úr felszólított volna arra, hogy kezdjek beszélgetést Mackkel a jövőjét illetően. Én magam visolyogtam ennek még a gondolatától is, és vitatkozni kezdtem Istennel. Félelmemet azzal indokoltam, hogy Mack az újságját olvassa, és biztosan nem örülne, ha háborgatnám. Amikor megérkezett a sült, újra éreztem ezt a belső indítást, hogy beszélgessek Mackkel. Én azonban gyorsan megettem a vacsorámat, tovább olvas-

tam az újságot, és elnyomtam magamban ezeket a gondolatokat.

Ezen az éjszakán Mack és másodpilótája teherszállító repülésre indultak a nyugati parton. Leszálltak az arizonai reptéren, majd újra felszálltak. Röviddel azután a gépük nyomtalanul eltűnt. A keresésükre indult gépek nyomát sem találták az eltűnt DC-3-nak. Hetek, hónapok teltek el, de az eltűnt repülőgép rejtélyét nem sikerült megoldani.

1943 tavaszán a San Franciscót körülvevő hegyeken néhány cserkész észrevette, hogy egy repülőgép hátsó része áll ki a hóból. Amikor a rendőrség a helyszínre érkezett, megtalálták Mack Knabe-nak és másodpilótájának a holttestét a repülőgép roncsai közt.

El tudjátok képzelni, milyen megrendítő élmény volt ez számomra!? Elmulasztottam a Jézus Krisztusról szóló örömhírt továbbadni egy embernek, pedig ő az életének utolsó napját élte. Röviddel ezután a reptér várócsarnokán végigmentem és láttam, ahogy két tisztviselő átvizsgálta Mack és másodpilótája kiterített holttestét, mielőtt átadták volna őket hozzátartozóiknak. Visszasiettem a szobámba, térdre estem és úgy sírtam. Nagyon szégyelltem magamat, és nagy lelkiismeretfurdalásom volt, mert én ismertem az élet nagy kérdéseire a választ, de nem adtam neki tovább. Most azzal a gondolatmal kell tovább élnem, hogy egyszer majd valaki

Nyilván vannak dolgok, amelyeket a hitetlenek éppoly jól el tudnak végezni, mint pl. mi. De csakis mi vagyunk azok, akik az üdvösség útját meg tudjuk mutatni. Ezen a téren nélkülözhetetlenek vagyunk. Engedjük át a világnak azokat a dolgokat, amelyeket képesek megtenni, és tartsuk fenn magunknak az életfontosságú dolgok végzését. Jézus is nyilván erre gondolt, amikor így szólt: „Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el és hirdesd az Isten országát” (Lk 9,60). Pál úgy nyilatkozott, hogy köteles hirdetni az evangéliumot mind a zsidóknak, mind a görögöknek, tehát minden embernek.

Ezzel minden embernek adósai vagyunk. Olyanná kell lennünk, mint az éhezõ leprások voltak az Ószövetségben, amikor hirtelen dúsan megrakott élelmiszerraktárakra bukkantak. Tudták, hogy nem helyes, ha csak ők laknak jól belőle. Ha hallgatnak róla, vétkeznek. Nem volt tehát nyugtuk, amíg be nem mentek a városba, és meg nem mondták éhezõ embertársaiknak, hogy hol lehet kenyeret találni (2Kir 7,9-10).

Ma nem a hallgatás idejét éljük!

Kiáltás a tetőkről

Az Úr Jézus mondotta: „Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, bemerítve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek: és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28,19-20).

Ez a feltámadott Úrnak tanítványaihoz szóló közvetlen parancsa. Minden keresztyénnek részt kellene vennie így vagy úgy az evangélium továbbadásában. A kérdés, amelyet fel kell tennünk magunknak, így szól: „Engedelmesek vagyunk-e?” Ha az Úr Jézus azt mondja: „Menj!”, akkor „nem”-et mondunk-e vajon? Vagy ha azt kérdi: „Kit küldjek el, ki akar menni?”, azt feleljük-e: „Itt vagyok én, küldj el engem!”?

Életed megtervezésekor fel kell tenned a kérdést: Mit teszek én Isten missziói parancsával?

Életed filmje még egyszer leperog majd

Az utolsó fontos téma a Krisztus ítélőszéke. Ez az a hely, ahol cselekedeteinket megítéli az Úr.

A keresztyének bűnei ott szóba sem kerülnek, azok megítéltettek a Golgotán. Adósságunk ki

Ugyanakkor azonban ott történik majd meg az Úrért való cselekedeteink kiértékelése, és ott nyerjük el jutalmunkat, vagy ott szenvedjük el a veszteséget.

Krisztus ítélőszéke nem olyan, mint a törvényszék, ahol a bíró elítéli a törvény megszegőjét. Inkább olyan, mint a díjkiosztás helye, ahol a bíró kiosztja az első, második és harmadik díjat, és egyeseket még dicsérőleg megemlít.

Noha Krisztus ítélőszéke nem kell, hogy félelmet keltsen bennünk, mégis fel kell keltenie bennünk a vágyat, hogy az Úrnak minden tekintetben örömet szerezzünk, és életünket úgy alakítsuk, hogy az értékes legyen az örökkévalóság számára. „Életünket az örökkévalóság fényében éljük. Hol leszünk, te meg én száz év múlva? Meg kell tanulnunk a világító, mindent leleplező fényben élnünk, amely átvilágítja minden motívumunkat és egész lényünket, sokkal világosabban, mint ahogy a röntgensugár a testünkön átsugárzik.”

Lélegzetvételnymi ismétlés

Tartsunk most egy kis szünetet, hogy végig-gondoljuk mindazt, amivel eddig foglalkoztunk. Elgondolkoztunk az élet legfontosabb kérdései-

ről és eseményeiről, és azon, hogyan alakítsuk értelmesen az életünket.

Az idő rövid, hamarosan véget ér. Minden percet értékesen kellene kihasználnunk.

Nem a magunkéi vagyunk. Krisztus váltott meg minket a kereszten. Most már Őhöz tartozunk.

Jézus Krisztus az Úr. Joga van az abszolút uralomra életünkben. Rajtunk múlik, hogy ezt az uralmat át is adjuk neki.

Sáfárok vagyunk. Mindenünk az Övé, mi pedig felelősek vagyunk azért, hogy amink van, azt az Ő dicsőségére és az Ő ügyéért használjuk fel.

Körülöttünk férfiak és asszonyok kárhoznak el. Ne az anyagiakhoz ragaszkodjunk, amikor a lelkek megmentése forog kockán.

Mi ismerjük a választ és megoldást a világ nyomorúságára. Rettenetes felelősség, ismerni, de nem adni tovább a megoldást. Ezzel minden embernek tartozunk.

A missziói parancs ma is az Úr Jézus egyértelmű megbízása számunkra. Isten minden teremtménye vagy misszionárius, vagy a misszió tárgya. Az Úr Jézus parancsa: „Menjete!”

Hamarosan megállunk majd Krisztus ítélőszéke előtt. Már most az legyen a döntő az életünkben, aminek ott is jelentősége lesz!

Ezek ténvek. A kérdés: Mit kezdünk velük?

vezzük, azaz azt tesszük, amit akarunk.

B) Elfogadjuk az életet úgy, ahogy van, úszunk az árral.

C) Végül: Mindenestől átadjuk életünket Jézus Krisztusnak, és engedjük, hogy Ő vezessen!

Nézzük meg közelebbről ezt a három lehetőséget, és utána döntsük el, melyiket választjuk.

A) TERV:
Éljük a magunk életét

Ezt a lehetőséget választja a legtöbb ember. Határtalanul bíznak saját bölcsességükben és képességeikben. Nagy célokat tűznek maguk elé, senkinek sem engedik, hogy változtasson rajtuk. Elszántan törnek a megvalósításra.

Pénzhez jutni

Az ilyen ember föltétlenül vagyonra akar szert tenni. Ez ígéri számára a teljes életet. Soha nem lehet elég a pénze.

Elfelejtí a római közmondást, mely szerint a pénz olyan, mint a tengervíz. Minél többet iszik belőle valaki, annál szomjasabb lesz.

Elfelejtí, hogy a pénzvágý olyan, mint az elektromos vezeték: ha megfogja az ember, nehezen tud tőle szabadulni.

Elfelejtí, hogy az Újszövetség semmi jót nem mond azokról, akik a földön vagyont gyűjtenek. Azt mondja, hogy a gazdagok nagyon nehezen mennek be a mennyek országába. Azt is mondja, hogy minden rossz gyökere a pénz szeretete. Azt mondja, hogy a kapzsiság bálványimádás. Óv bennünket attól, hogy ezen a földön kincseket gyűjtsünk magunknak.

A görög mitológiában olvashatunk arról, hogy egy fiatal leányt hogyan csábított el a pénz. Atlanta megfogadta, hogy csak ahhoz a férfihez megy feleségül, aki őt versenyfutásban legyőzi. Aki veszít, annak meg kell halnia. Mielőtt a verseny elkezdődött, Hippomenész három aranyalmát kapott Afroditétól. A verseny során egymás után mind a hármat leejtette. Atlanta megállt, hogy felvegye őket, ezzel lemaradt és elveszítette a versenyfutást.

Isten gyermeke mindig abban a veszélyben van, hogy eltérítik az „aranyalmák”. Gyorsan elfelejtí, hogy az igazi kincs a szellemi gazdagság. Jól kiábrázolja ezt Harold Wildishnek a völgy leggazdagabb emberéről szóló története:

Magas hegyen álló szép és nagy házban élt egy gazdag ember. Ablakából végigtekintethetett az egész völgyön, ahol sok tanya volt, és gyakran elmondogatta: „Mindez az enyém.” Minde ne megvolt, amit csak pénzen meg lehetett venni, de nagyon egyedül élt. Sohasem térdelt le

Leghűségesebb szolgája szegény ember volt, aki feleségével és gyermekeivel egy kicsiny kunyhóban lakott. De otthona az öröm és békeesség tanyája volt. Mindenki úgy ismerte Jánost, mint aki istenfélő ember. Gyakran hallották őt, amint a kápolnában imádkozott.

Egy reggel, éppen reggeli idején, csöngettek a gazdag ember ajtaján. Kíváncsi volt, hogy ugyan ki lehet az a kora reggeli órában, és ajtót nyitott. Az ajtóban szerényen és alázatosan ott állt János.

– Valami baj van a lovakkal, János?

– Nem, azokkal semmi baj, de beszélhetnék Önnel egy percre?

– Természetesen, gyere be!

És a két annyira különböző ember ott állt egymással szemben.

– Az az érzésem, hogy föltétlenül beszélnem kell Önnel – kezdte János –, mert az éjszaka riasztó álmom volt, és úgy gondoltam, el kell mondanom Önnek.

– Természetesen mondd csak el az álmodat!

– Nos, azt álmodtam, hogy Isten szólt hozzám, és azt mondta, hogy ma éjfél körül meghal a völgy leggazdagabb embere. Remélem nem haragszik rám, de úgy éreztem, ezt el kellett mondanom Önnek.

– De János, nekem semmi bajom sincs. Ne aggodj! Azonkívül nem is hiszek az álmokban.

János megfordult, hogy dolga után lásson. Szinte bocsánatkérőleg megismételte: – Úgy gondoltam, ezt el kell mondanom Önnek.

A gazdag ember visszament a szobájába és végignézett a völgyön. – Vén bolond, micsoda ostobaság. Hiszen egészen jól vagyok.

Tíz óra tájt felkereste orvosát a városban. Alapos kivizsgálás után azt mondta az orvos: – Ön a legjobb egészségben van. Legalább 20 éve van még hátra.

– Én is így gondoltam – mondta a gazdag ember. – Doktor úr, eljönne hozzám ma este vacsorára? Utána kedélyesen elbeszélgethetnénk a tűz mellett... jöjjön hét óra körül.

Egész nap megpróbálta elfoglalni magát üzleti ügyeivel, meg azzal, hogy szép dolgokra gondolt. Csakhogy nem tudta elfelejteni ezeket a szavakat: „A völgy leggazdagabb embere éjfél körül meghal.”

Megkönnyebbült, amikor az orvos megérkezett. Egyszerű vacsorát ettek, kitűnő bort ittak, és utána kedélyesen elbeszélgettek a kandalló mellett.

11 óra tájban az orvos már menni akart, de a gazdag ember arra kérte, maradjon éjfélig. Amikor az orvos után bezárta ajtaját, és azon a szőnyegen állt, amelyen reggel János elmondta baljós szavait: „Ma éjjel meghal a völgy leggazda-

rekudt aludni.

Fél egykor csöngettek. Gyorsan fölvette köntösét és ajtót nyitott. Azt gondolta, hogy az orvos felejtett ott valamit.

Az ajtóban kócos, síró kislány állt.

– Ki vagy te, és mi a bajod?

A kislány a sírástól alig tudta elmondáni: – Anya küldött ide, mert apa az éjjel meghalt. Azt mondta, hogy ezt Önnel tudatnom kell.

– Micsoda? János? Ó, de sajnálom! Mondd meg anyádnak, reggel elmegyek hozzátok.

A síró kislány megfordult és eltűnt a sötétben. A gazdag ember pedig lassan bezárta az ajtót, és ismét ott állt a szőnyegen. Szívből felsóhajtott: – Ó Istenem, milyen ostoba voltam. Az istenfélő János volt a völgy leggazdagabb embere. Gazdag a hitben, szeretetben és békeségben. Ő hallotta meg a Te hívásodat.

Furcsa, hogy azok az emberek, akik csak a pénzért éltek, a sírkövükre nem bankjegyet vésetnek, hanem inkább keresztet, vagy Dávidcsillagot, hogy az emberek a kegyességükre és ne a pénzvagyukra emlékezzenek. Mert ahogy a szem elé tartott pénzérme eltakarhatja a napot, úgy takarja el a lelkünk elől a pénz az Istennel kapcsolatos gondolatokat. Aki a pénzért él, zsákutcába kerül. A temetésen nincs pénzszállító páncélautó. A pénzét senki sem viheti a sírba.

Aki csak a pénzért él, hamis istent szolgál, és annak a szívében nincs igazi élet.

Mennyi az „elég”?

Az élet alakításának másik lehetősége az, amikor az ember mindenféle kincset gyűjt; nem föltétlenül pénzt, hanem minden mást is, ami szerinte a jólét tartozéka. Vannak, akik semmire sem vágyakoznak jobban, mint egy nagy házra úszómedencével, motorcsónakkal, lakókocsival, műalkotásokkal, drága porcelánnal, ezüst evőeszközökkel, ékszerekkel, jószággal, drága bútorokkal, hobbiműhellyel és jó néhány autóval a garázsban.

Tolsztoj ír egy emberről, akiben kielégíthetetlen földéhség lakozott. Hallott arról, hogy a baskírok földjén még vannak eladó földek. 1000 rubelért vehet annyi földet, amennyit egy nap alatt (napkeltétől napnyugtáig) körül tud járni. Elindult, és olyan nagy köríven ment végig, amilyenén csak tudott. Amikor jó földet látott, újra meg újra kitéréssel növelte az ívet. Késő délután észrevette, hogy túl nagy kört kerített be, úgyhogy rohanni kezdett, míg végre megérkezett a kiindulási ponthoz. Pontosan napnyugtakor érkezett meg zihálva, azután összeesett és meghalt. Egyszerű sírba temették – több földre nem volt szüksége.

akart, és már ott is állt a ház, minden tartozékával együtt, még a szolgák is ott álltak az ajtó előtt. Nagyszerű autót kívánt, és már ott is termett sofőröstől.

Eleinte nagyon élvezte mindezt, de hamarosan beleunt, és ezt mondta:

– Ebből elég. Én magam szeretnék végre valamit alkotni. Inkább a pokolban szeretnék lenni, mint itt.

Mire a kísérője megszólalt: – Hát mit gondolsz, most hol vagy?

Az igazság az, hogy ma igen sokan a materializmus poklában élnek, bizonytalanságban, unatkozva, elégedetlenül és örömtelenül.

Minnesotában egy jómódú asszony kinézett háza ablakán, és meglátta, hogy távolban tűz támadt. Figyelte a széljárást, és megnyugodott, mert a szél nem a háza felé fújt. De a szél iránya hamarosan megváltozott, és a tűz a háza felé kezdett terjedni. Elhatározta, hogy menteni próbálja legértékesebb vagyontárgyait. Egyik szobából a másikba rohant, és mindenütt felszedett egy csomó holmit. Végül már igazán menekülnie kellett. Gyorsan letette az addig felszedett dolgokat, és új meg új holmikat vett fel. Amikor a házát elhagyta, egyik kezében egy köcsög aludttej volt, a másikban egy félig elfogyasztott sonka.

Amikor Samuel Johnsont végigvezették egy pompás birtokon, megvetően mondta: – Ez az, ami oly nehézé teszi az embernek, hogy meghaljon.

Nyilván világosan látjuk, hogy a kincsek gyűjtése nem helyes életút. Lássuk most azoknak a bizonyágtételét, akik megtalálták a helyes utat.

William C. Burns mondta: „Az a legszebb a keresztyén életben, hogy az embernek oly kevés kívánsága van. Ha valaki szívében Krisztust hordozza, és szeme előtt a mennyország áll, és egész életén át csak annyit keres, amennyiből megélhet, akkor a szenvedés és baj nem sokat árthat neki. Az ilyen embernek kevés veszítenivalója van.”

David Livingstone életelve ez volt: „Soha, semmiféle vagyon ne legyen számomra fontos, csak az, ami Isten országát szolgálja. Mindennem, amim van, növelje annak dicsőségét, akiben reménykedem itt és az örökkévalóságban. Növekedjen és gazdagodjon bennem az az erő és kegyelem, amely lehetővé teszi, hogy hűségesen szolgálhassam az én Uram ügyét.”

Watchman Nee írta: „Semmit nem akarok magamnak megtartani, mindent Uramnak kívánok átadni.”

Hudson Taylor mondta, hogy ő örült annak a kiváltságának, hogy csak nagyon kevés dologról kellett gondoskodnia a maga számára.

végül Malcolm Muggeridge: „Ha visszatekin-
tek életemre, rájövök, hogy csak akkor voltam
igazán boldog, amikor egyszerűen és szerényen
éltem egy kicsiny szobában, amelyben nem volt
más, mint ágy, asztal és szék, gyümölcs és rizs
volt a táplálékom...”

És menjünk tovább

Sajnos megtörténhet, hogy valamilyen fogla-
latosságnak jut életünkben az első hely. Talán
egy csoportot vagy egyesületet ültetek szívem
trónjára Jézus helyett. Megeshet, hogy pénzért
tesz az ember olyasmit, amit az Úrért sohasem
tenne meg.

Az intézményekben, szervezetekben van vala-
mi, ami vonzza a magasan kvalifikált embere-
ket. Nagy címet és rangot adnak, azonkívül te-
kintélyes mennyiségű pénzt is. Ugyanakkor
azonban egyre jobban igénybe veszik az ember
idejét, életét. Mindent „ki akarnak hozni” az
emberből, úgyhogy végül roncs lesz.

A keresztyén embernek azonban magasztos-
abb feladata van. Nem elégíti ki az, hogy „em-
bernek született, és élelmiszer-kereskedőként
halt meg”.

Néhány évvel ezelőtt Billy Graham mondta
egy missziói konferencián: „Mikor John Mott-

nak, ennek a nagy misszionáriusnak és államférfinak felkínálták a japán nagyköveti tiszteletet, azt felelte: »Elnök úr, mióta tanulmányaim során Isten kinevezett a maga nagykövetévé, azóta süket vagyok minden más ajánlással szemben.«

Amikor a Standard Oil Company távol-keleti képviselőjéhez megbízottat keresett, egy misszionáriust választottak ki. Először felajánlottak neki 10 000 dollár fizetést, ezt elutasította; majd 25 000 és végül 50 000 dollárt, de a megbízatást akkor sem fogadta el. Végül megkérdezték, miért nem? Erre azt felelte: A fizetéssel nincs baj, csak a munka túlságosan jelentéktelen. Isten engem arra hívott el, hogy az Ő misszionáriusa legyek.

J. Sidlow Baxter megdöbbentő történetet mondott el arról az emberről, akinek a munkája annyira fontos és időrabló volt, hogy Isten számára nem maradt hely az életében. Mindent elért, amire csak vágyott. De amikor haldoklott, gyöngye hangon így szólt: „Tulajdonképpen Jézusnak is lett volna mondanivalója számomra, de az a sok minden, ami életemet betöltötte, teljesen elnémította az Ő szavát.”

És itt álljunk meg egy percre. Valakiben talán az a benyomás támadhat, hogy a keresztyén emberhez nem illő, ha világi foglalkozása van. Ez természetesen abszurd feltételezés. A hívő ember akkor él normálisan, ha dolgozik a meg-

rontosságu az eleteben, és az Ur ügye másodrendűvé süllyed.

Hogy milyen naggyá lehet az ember gondolkodásában a hivatásbeli karrier témája, azt világosan bemutatja az, ami egy híres génkutatóval történt, aki kutatói munkáját – ahogyan az szokásos – gyümölcslegyeken tervezte végezni.

Mikor ez a tudós nemrég beszédet mondott, amelyben Istenről tett bizonyosságot, egyik kolléganője felmérgeződve kiáltott közbe: „Úgy képzeli talán, hogy abba hagyja a gyümölcslegyeken végzett kutatását, és Istennek szenteli magát?”

Különbséget kell tennünk hivatás és elhívás között. Elhívásunk arról szól, hogy a földön Krisztus érdekeit képviseljük, és az Ő ügyében fáradozzunk. Pál apostollá hivatott el, ugyanakkor azonban sátrorkészítő is volt; ez utóbbi nem tartozott az elhívásához. Sátrakat készített, hogy megélhetéséről gondoskodják.

De hivatásunknak van még fontosabb jelentősége is annál, mint a mindennapi kenyérkereset. Lényeges színtere lehet a bizonyágtételnek. Íróasztalunk vagy műhelypadunk szószékké válhat, ahol szóval és tettel bizonyíthatjuk, hogy mi a különbség köztünk és a világ közt. Szorgalmunkkal, becsületességünkkel és krisztusképpű személyiségünkkel mások elé élhetjük az evangéliumot.

Hivatásunk eszköz lehet még arra is, hogy adományainkkal támogassuk a világon az Úrért végzett missziói munkát.

A nagy veszély azonban akkor következik be, ha a hivatásunk középponttá válik. A keresztyén embernek meg kell tanulnia ezt kimondani: „Eddig, és nem tovább.”

Nagybetűs címen szerepelni

Vannak, akik lemondanak a pénzről és az anyagi javakról, hogy helyettük hírt, dicsőséget szerezzenek a világ előtt. Ez az életük célja. Az ilyen emberek árnyékot kergetnek. Egyszer teljes nyugalomban végig kellene gondolniuk, milyen gyorsan elfelejtenek minket halálunk után. Ugyan, ki ismeri a dédszülei nevét? Sokan már azt sem tudják, kik voltak a nagyszüleik. Nagyon kevesen vannak, akik az Egyesült Államok tíz legutolsó elnökének a nevét fel tudják sorolni.

És mit mondjunk „e világ dicsőségéről”? Az emberek minden erejüket beleadják, hogy valamilyen érdemrendet, kitüntetést vagy elismerő okiratot szerezzenek. Mindezek néhány év múlva elhalványulnak, megsárgulnak, a padlásra kerülnek és végül a kukában találnak örök nyugalomra.

Michael Griffith kérdez minket: „Mit tudunk majd az életünk végén felmutatni? Mivel mér-

sportteljesítményeinkről tanúskodnak, versenyeken nyert érmeinkkel, újságkivágásokkal, előléptetéseinkkel, a helyi gyülekezetben elfoglalt tisztségünkkel, gyászjelentésünkkel és jól ápolt sírunkkal? Ezek teszik ki az életünk jelentőségét?”

Nem véletlenül szólította fel Rudyard Kipling a McGill Egyetem végzős hallgatóit, hogy ne törekedjenek sem pénzszerzésre, sem dicsőségre, sem hírnévre. Azt mondta: „Egy napon találkozni fognak majd azzal, akit mindezek a dolgok nem érdekelnek, és akkor veszik észre, hogy valójában milyen szegények.”

Freddie Prinze is ennek a világnak a dicsőségét kereste. 22 évesen úgy látszott, hogy valóban minden a javát szolgálja. Ráosztották egy befutott színdarab legjobb szerepét – 1977-ben játszhatott a jövő elnök tiszteletére rendezett gálarendezvényen.

A színész azonban rájött arra, hogy életének egyik döntő része nincs rendben. Barátja szerint Freddie-t sikerei nem elégitették ki. Újra meg újra feltette a kérdést: Ez volna minden? Végül leverten és csüggedten pisztolyt emelt a fejéhez, és megnyomta a ravaszt. A rendőrség megtalálta búcsúlevelét, melybe ez volt beleírva: „Többre nem volt képes!” Így ért véget az, amit az emberek villámkarriernek neveznek.

Howard Hughes hírneves és népszerű volt az életében. A világ egyik leggazdagabb és leghatalmasabb emberévé lett. „Virágkorában” tipikus amerikai hős volt, bátor pilóta, fáradhatatlan barkácsoló és tudós. Volt egy nagy hadiüzeme (Hughes Aircraft), jelentős repülőtársasága (TWA), és számtalan kisebb cég tulajdonosa is volt. Vagyonát 2,3 milliárd dollárra becsülték. Élete utolsó éveiben napjai homályban, örömtelenül, szinte elmeháborodottan teltek el, saját bénító gyöngeségének és szorongásának foglya lett. Az, aki egykor állandóan tevékenykedett, most elhanyagolta külsejét és egészségét, míg végül szájalomra méltó képet nyújtott (TIME).

Egyik életrajzírója így jellemezte: „Gyötrődő ember volt, aki magát egyre jobban elhanyagolta, olykor szinte őrülnék látszott, és örömtelenül, komfort nélküli lakásában szinte börtönszerű körülmények között élt.” Kábítószeres volt, külseje visszataszító, egészségi állapota kétségbeejtő. Így halt meg ez a magányos milliárdos 1976. április 5-én – és mindent elveszített.

És néhány év múlva, ha valaki hallja Freddie Prince vagy Howard Hughes nevét, megkérdi: „Kik voltak ezek?” Senki sem ismeri már őket.

A világi dicsőség kergetése csődbe juttatja az embert. Több az, amiért élni érdemes – ennél sokkal több!

Meglehet, hogy valaki a testének ápolásáért él. Mint az az asszony, aki a szemfestékek, szempillaecsetek, festett haj, festett arc, kölni, kenőcs és a krémek világában él. A toalett-tükre az oltár.

Emlékeztet arra a képre, amelynek felirata: „Minden hiábavalóság”. Első pillantásra egy csinos fiatal hölgyet látunk rajta, aki a tükre előtt ül. Alaposabban megfigyelve a képet, előtünk egy undorító koponya. Milyen ostobaság, ha csupán testünk ápolásáért élünk, holott néhány év múlva csak a csontváz marad belőlünk.

Természetesen a férfiak is válhatnak a szépségápolás rabjaivá. Valósággal kibérelik maguknak a fürdőszobát. Hosszan és gondosan fésülködnek. Egész vagyont adnak ki azért, hogy az öregség jeleit eltitkolják. Fogyókúráznak, de nem az egészségükért, hanem hogy megfeleljenek a kor férfiideáljának. A legdivatosabb farmereket hordják, feltűnő karperecekkel és egyéb ékszerekkel cicomázzák fel magukat. Kigombolják az ingüket, vélhetően azért, hogy szőrös mellük mutogatásával bizonygassák, hogy ők valóban férfiak. Minden eszközzel igyekeznek felhívni a figyelmet magukra. És ezt nevezik ők „élet”-nek.

De hát valóban ez az élet? Ez volna minden?

Az élvezetek hajszolása

Ebbe a csoportba soroljuk azokat is, akik az élvezetekért, utazásokért, evés-ivásért és a szórakozásért élnek. Törekvésük gyakran rendellenes méreteket ölt.

Ide tartoznak pl. a labdarúgás tisztelői, akik a labdát nagy zöld mezőkön kergetik.

Vagy a turisták, akik buszon, vonaton vagy repülőgépen egyik országból a másikba rohangálnak, mohón habzsolják a látottakat, szüntelenül kattogtatják a fényképezőgépeiket, és hazatérve a diák mutogatásával untatják barátaikat.

Vagy azok, akiknek istenük a hasuk. Az utóbbi csoportot gúnyolja ki Stanley Jones. Ezt írja: „Egy hajó fedélzetén láttam két testes személyt, akik rettentően haragudtak a pincérre, aki állítólag nem szentelt nekik kellő figyelmet. Nyilván attól tartottak, hogy éhen halnak útközben. Úgy látszott, hogy számukra legfontosabb az étvágyuk kielégítése. Sohasem láttam, hogy egy újságot vagy könyvet a kezükbe vettek volna. Két étkezés között mohón várták a következőt. Egyik este elnéztem őket, ahogy üres tekintettel ültek, amikor egyik útitársamnak ragyogó ötlete támadt. Odament a kandalóhoz, felemelte az ott álló vázákat, beléjük nézett, és azután így szólt a feleségéhez: »Üres mind a kettő!« Alig tudtam megállni, hogy han-

haspóknak is üres volt a feje és a lelke. Tömött volt a pénztárcájuk, önmaguk azonban üresek voltak. És ez volt a büntetésük.”

Ezeknek az ostoba embereknek a listájára kell besorolnunk talán azokat is, akik fél életüket a tv előtt töltik. (Egyébként ugyan vajon miért is nevezik a tv-t a hülyeség képcsövének?) Ezek álomvilágban élnek, ahol csupa jó külsejű ember él, tündöklő személyiségek, akik elegáns autójukra támaszkodnak. Nemzedékünk szellemi életére a tv van a legkárosabb hatással. Valósággal pusztító. Telve van szexszel, istentelenséggel, bűnözéssel, prostitúcióval, homoszexualitással, vérfertőzéssel, válással, házasságtöréssel és szadizmussal, s mindezt a szalonunkban tálalja. A fentieket úgy tünteti fel, mint amelyek jók és helyesek. Az emberben lévő gonosz dicsőítésével erkölcsi rombolást visz végbe az otthonokban.

A nevelők tudják, hogy a tv csökkenti a gyermekek felfogóképességét, korlátozza írás- és olvasáskészségüket, és csökkenti az iskolai teljesítőképességüket is. A vasárnapi iskoláknak nehéz a tv-vel konkurrálniuk. A családokat a képernyő elé szögezi akkor is, amikor tulajdonképpen a gyülekezeti összejöveteleken kellene lenniük.

Aki szabadidejét szinte kizárólag a tv előtt tölti, bizonyos, hogy nem sokat fog tenni életében Isten ügyéért.

A családra összpontosított élet

Életünk alakításának még egy lehetőségét említjük. Azt, amikor valaki minden tevékenységét a családjára összpontosítja. Természetesen a házasság és a család Isten két nagy ajándéka. A legtöbb ember számára Isten akarata a házasság és a család.

De vannak, akiknek a család az élet legfontosabb ügye. Gyakran már a menyegzőjük napján elbúcsúznak Jézus Krisztustól olyanok, akik addig az Úrnak akarták áldozni egész életüket. Attól a naptól fogva csak azzal törődnek, ami a család jólétét szolgálja. Eltűnik az Istenért való buzgóságuk.

Fiatal leányok gyakran lelkesednek a missziói munkáért. De ha férjhez mennek, akkor erősebb lesz a nyugalom és a saját otthonuk utáni vágy. Saját biztonságuk és gyermekeik nevelése minden mást a háttérbe szorít. Ha pedig a férfi életében a felesége fontosabb lesz, mint maga Krisztus, akkor többé nem lehet az Úr hasznos szolgálója.

A dolgot természetesen mindkét oldaláról nézhetjük. A szellemi töltésű asszony Úrért való

Még fiatal korában Spurgeon egyik este jegyesével együtt az Exeter Hallba ment, ahol nagy embertömeg előtt kellett beszélnie. Amikor megérkeztek, Spurgeon már csak arra az óriási felelősségre gondolt, amit az jelentett, hogy ilyen nagy tömegnek kellett Isten üzenetét továbbadnia. Áttörte magát az embertömegben, és már el is feledkezett Susanne Thompsonról. Amikor befejezte prédikációját, feltűnt neki, hogy nem látja jegyesét az emberek között, ezért azután hazament. Otthon várta az üzenet, hogy jegyese többé nem akar tudni róla. Ő ebbe nem törődött bele. És miután később bocsánatot kért tőle, ezt mondta: „Jobb, ha eleve tisztázunk néhány dolgot. Én elsősorban az Úr szolgálja vagyok. Nálam mindig az Övé lesz az első hely, és mindig az iránta való kötelességem teljesítése lesz szemem előtt. Azt hiszem, hogy csak akkor lehetünk igazán boldogok ha kész vagy arra, hogy életemben csak a második hely a tiéd. Az Úr iránti kötelességem mindig az első helyen lesz.”

Jóval később Spurgeonné elmondta, hogy azon az estén megtanulta, hogy férje életében az első helyet az Úr tölti be. Számára a második hely jutott.

Vannak keresztyének, akiknek gyermekeik nevelése a legfontosabb. A Bibliában olvasunk

egy férfiről, akinek harminc fia, harminc leánya és harminc menyje volt. (Talán azt remélte, hogy nagyszámú gyermeke jóváteszi majd azokat a hibákat, amelyeket ő követett el.)

Természetesen jó, ha gyermekeink vannak. De nem helyes, ha gyermekeink abba az irányba befolyásolnak, ahol az Úr ügye kárt szenved. Isten akaratának teljesítésénél még a család sem fontosabb. Nem állíthat meg, ha Isten valahová elhív bennünket.

A Biblia egyértelműen tanítja mind a férjek, mind a feleségek, a szülők és a gyermekek nagy felelősségét. Mi vagyunk tehát felelősek azért, hogy Krisztus foglalja el életünkben az első helyet!

Hogyan is állunk az A) tervvel?

Láttuk, mennyi minden lehet életünkben a legfontosabb, ha mi magunk akarunk az életünk ura maradni. Tekinthejtük életünk céljának, hogy meggazdagodjunk, anyagi javakat gyűjtsünk, sikert arassunk a hivatásunkban, hírnevesek legyünk, kiválóan ápoljuk a testünket, örömeiket keressünk, utazgassunk, szórakozunk vagy nagy családot alapítsunk.

De vajon megéri-e ezen célok felé törekednünk, ha meggondoljuk, milyen rövid az élet, és hogy nem a magunkéi vagyunk, hanem az Úr Jézuséi, akinek mi csak sáfárai lehetünk?

juk a választ legnagyobb kérdésükre, és Urunktól azt a megbízatást kaptuk, hogy az evangéliumot hirdessük, és hogy egyszer majd számot kell adnunk erről az Ő bírói széke előtt! Ha az A) terv szerint élünk, akkor hasonlóak vagyunk ahhoz az emberhez, aki helyükre akarja tenni a fekvőszékeket a süllyedő Titanic fedélzetén, vagy ahhoz, aki képeket akar a falra aggatni egy égő ház szobájában. Mintha a mellékes dolgokkal törődnénk csak, mert úgy éltünk, hogy jelentéktelenségekkel bíbelődtünk.

Olyanok lennénk, mint George Appley, akiről E. S. Jones így ír: „Mikor halálos ágya körül összegyűltek leghűbb barátai és legközelebbi rokonai, hogy hallják utolsó szavait, így suttogott: »Vigyázzatok a rózsabokrokra«. Mindene a rózsakertje volt, s ez szép foglalatosság ugyan, de önmagában nem elég.” Túl csekély dolog az örökkévalóságra rendelt istengyermeke számára. Akik az A) terv szerint élnek, azokat oly dolgok kötik le, melyek túlságosan is kicsinyesek egy király számára.

B) TERV:

Akik úsznak az árral

Életünk alakításának van egy másik módja is, mégpedig az, hogy az ember mindig passzív

marad, bármi történjék is. Az ilyen ember a legkisebb ellenállás útját választja. Úszik az árral, ugyanakkor képtelen bármikor és bármilyen dologban határozottan dönteni. Az ilyen embert hőmérőhöz hasonlíthatjuk, de nem hasonlítható egy termosztáthoz. Mutatja környezete hőmérsékletét, de semmit sem tesz annak érdekében, hogy azt bármilyen módon befolyásolja.

Amy Carmichael így imádkozott: „Ne engedd, hogy koloncként elsüllyedjek! Tégy engem olajjá Isten tüzén.” Némely ember olyan, mint a kolonc. Bár Isten képére teremtetett, beéri azzal, hogy kolonc legyen. Az idő homokjában nem hagy nyomot maga után. Amikor továbbmegy, mintha senki sem járt volna ott! Hiányzik nála mindenféle szellemi irányú törekvés. Talán időnként kitűz maga elé hosszabb-rövidebb lejáratú célokat, de nincs akarata, hogy restségét legyőzze. Azért dolgozik, hogy pénzt keressen, hogy ételmet vásárolhasson, hogy ereje legyen a munkához... Élete mindvégig olyan, mint a taposómalom.

Jowett szerint az ilyen ember a jelentéktelenséget választja, hogy megkímélje magát a gondoktól.

Valóban, aki el akarja kerülni az élet legnagyobb gondjait, annak számára egyszerű az előírás: Vessd el magadtól a céljaidat a szélrózsa minden irányába, s ha valamiféle belső változásra érzel magadban indíttatást, vagdosd le

Valóban ez az oka annak, hogy sok ún. „keresztény” miért járja végig az életét oly egyszerűen, mindenféle nagyobb szenvedés nélkül. Azért, mert belső életét a minimumra redukálta.

C) TERV:

Jézus Krisztust királlyá koronázni

A harmadik, és az egyetlen értelmes lehetőség az, ha az életünk feletti ellenőrzést átadjuk Jézus Krisztusnak. Ezt nevezhetjük „megszentelődésnek” vagy „Hozzá kötődésnek”. Az ember élő áldozattá lesz, és mindig csak Isten dicsőítésére törekszik. De akárhogy nevezzük is, azt jelenti, hogy életünket átadjuk Isten kezébe, hogy tegyen vele azt, amit jónak lát. Csak az Ő akaratát akarjuk cselekedni, s nem a magunkét. Azt jelenti, hogy érte és az evangéliumért elveszítjük saját életünket. Szívünk teljes odaadásával és szeretetével fordulunk Őfeléje.

A kapituláció

Az Úrnak való önátadás legtöbbször életfontosságú válságélménnyel kezdődik. Mit jelent ez? Ez az élmény akkor jön létre bennünk, amikor Istennel szembesülünk önmagunkban, amikor egyszerre tudatára ébredünk annak, hogy

az Úr mindent odaadott értünk, nekünk tehát nincs más választásunk, mint hogy mi is neki adjuk az életünket. Ez többnyire kemény harc-
cal jár együtt, míg végül megszűnünk ragasz-
kodni a magunk életéhez, és odatesszük az ál-
dozati oltárra. Ez az egyetlen értelmes és logi-
kus dolog, amit az ember tehet.

Ennek a döntésnek természetesen már megté-
résünk idején végbe kellene mennie. Így tett a
tárzusi Saulus. Egyeseknek azonban hosszabb
időre van szükségük ahhoz, hogy eljussanak a
felismerésig: képtelen vagyok a saját életemet
megmenteni. Ezután készek arra, hogy elveszít-
sék az életüket Krisztusért és az evangéliumért.

Betty Scott egy bibliaiskola növendékeként él-
te át ezt. Ezt írta Bibliájába: „Uram, lemondok
minden kívánságomról, reménységemről, ter-
vemről és törekvésemről (legyenek azok tőled
valók vagy testiek), és csak azt akarom, hogy a
Te terveid valósuljanak meg életemben. Neked
adom egész valómat, és mindörökké a Te tulaj-
donod kívánok lenni. Minden szeretetemet át-
adom neked. Embertársaim, akiket szeretek,
ezenkívül csak a második helyet foglalják el éle-
temben. Tölts be engem Szent Szellemeddel.
Valósítsd meg a Te akaratodat bennem, bármi-
lyen áron is, most és mindörökké. Nekem az
élet Krisztus, és a meghalás nyereség” (Fil 1,21).

Később férjhez ment John Stamhoz, és a há-
zaspár Kínába került misszionáriusnak. Hogy

Stam" c. könyvben (John és Betty Stam diadala).

William Borden is (egy híres amerikai tejüzem-tulajdonos család tagja) mindent feladott, hogy Jézus Krisztust követhesse. Így imádkozott: „Uram, mindent, ami velem kapcsolatos, átadok neked. Te ülj a szívem trónjára! Változtass meg, tisztíts meg és használj fel akaratom szerint! A Te erőddel akarok ezentúl élni. Köszönöm, hogy meghallgattál.”

Alexander Whyte, skót lelkész, akit néha „az utolsó puritán”-nak neveznek, szintén feladott mindent Krisztusért. Ezt írta: „Mostantól kezdve Krisztus, Megváltóm és Királyom üljön szívem trónusán, egész testem és lelkem többé ne az enyém legyen, hanem az Övé. Szemem, szám és fülem legyen a Krisztus szeme, szája és füle. Semmi olyat ne tehessek, amivel Őrá szégyent hozhatok, amivel Őt felbosszanthatnám vagy beszennyezhetném. Szeretném kifejezni – miként Pál is tette –, hogy testem a Krisztus temploma, hogy többé nem vagyok a magamé, hanem az Övé, aki engem drága vérén megváltott, és most testemmel, szellememmel, melyek Istenéi, Őt akarom dicsőíteni.

Erre az élményre visszatekintve mondotta C. H. Spurgeon, az ismert prédikátor: „Azon a napon, amikor életemet átadtam Megmentőmnek,

odaadtam neki testemet, lelkemet és szelleme-
met. Neki adtam mindenemet, amim volt és
amim még lesz: talentumaimat, erőmet, adottsá-
gaimat, szemeimet, füleimet, végtagjaimat, érzé-
seimet, véleményeimet, egyszerűen egész embe-
ri mivoltomat és mindazt, ami belőlem fakad-
hat." Évekkel később ezt mondta róla A. T. Pi-
erson: „A lehető legjobban használta fel értelmét és Isten-adta lehetőségeit.”

Jim Elliot,* az equadori öt mártír egyike mondta (szinte prófétai éleslátással): „Ha életemet menteni akarom, ez soha nem lehet Isten akarata. Atyám, ha úgy látod jónak, vedd el életemet, véretem, és használd fel. Nem akarom megmenteni, mert nem az enyém. Vedd el egészen, Uram! Használd fel az életemet, mint a világért hozott áldozatot. A vérem csak akkor ér valamit, ha a Te oltárodra ömlik.”

A teljes odaadás az egyetlen értelmes lépés, amelyet Krisztus áldozatára válaszként megtehetünk. „Isten nagy irgalma szinte odakényszerít minket az áldozati oltárhoz. Krisztus szerelme szorongat, Szent Szelleme vezérel, Isten kegyelme megtart bennünket szilárdan és mozdíthatatlanul. Mostantól kezdve senki és semmi sem tántoríthat el minket tőle. Krisztus a szenvedélyünk, és csakis Ő” (F. B. Meyer).

---

* Életrajza magyarul is megjelent a „Mindenható árnyékában” címmel (Evangéliumi Kiadó)

mindent nekünk adott, azzal, ha azt mondjuk, hogy szeretjük ugyan Őt, de nem adunk át neki mindent, hanem valamit visszatartunk magunknak. Ő mindent nekünk adott: mennyet, földet, örökkévalóságot, Őt Magát. Jobb lenne akkor, ha egyáltalán nem szeretnénk Őt. Inkább legyünk hidegek, mint langymelegek.”

Robert Laidlaw, egy nagy áruház tulajdonosa Aucklandban, és a „The Reason Why” (Az ok, amiért) c. ismert könyv szerzője mondta: „Az őszinteség hiányát mutatja, ha örökkévaló lelkiünket átadjuk Istennek, hogy megmeneküljünk, de mulandó életünket visszatartjuk magunknak. Ha bízunk abban, hogy Ő megszabadít a pokoltól és a mennybe visz, ugyanakkor vonakodunk átadni neki az uralmat mostani életünk felett.”

Egy egyetemi hallgató, aki térden állva küzdött Istennel ebben a kérdésben, így kiáltott: „Uram, én erre képtelen vagyok. Te tudod, hogy nekem ez nem megy!” Szobatársa közbeszólt: „Tulajdonképpen mi a bajod? Attól félsz, hogy áldott lesz az életed?” Az olyan emberek, akik nem adnak át mindent az Úrnak, a legnagyobb áldásoktól fosztják meg magukat.

Ha nem adjuk át az Úrnak egész életünket, a legnagyobb nyereségtől fosztjuk meg magunkat. Hadd világítsam meg ezt egy példával:

A hetvenes évek végén az Egyesült Államok haditengerészete kifejlesztett egy olyan rendszert, amelynek segítségével a vadászgépek automatikusan le tudnak szállni az anyahajóra. Ahogy a „National Geographic” (amerikai földrajzi folyóirat) leírja: „a pilóta leveszi kezét a kapcsolótábláról, és csak nézi, ahogy repülőgépe óvatosan leszáll, közben állandóan pontosan alkalmazkodva az anyahajó mozgásához. Mindent a számítógép irányít.”

A pilóta számára tehát az volt a fontos, hogy saját kezét kihagyja a játékból, és maradéktalanul bízzék abban, hogy a számítógép biztonságosan leteszi a fedélzetre a gépét.

Mennyivel fontosabb számunkra, hogy életünkben kiiktassuk a „saját kezeinket” a játékból, és teljesen átadjuk a cselekvést az Úrnak, maradéktalanul Őrá bízva magunkat.

Ez tehát az első lépés. „Add át neki magadat. Nem félig, nem tartva vissza tőle semmit, nem tartva meg magadnak az ajándék valamely részét, miközben úgy teszel, mintha mindent odaadnál. Aki Istent teljes szívéből szereti, és egészen Őt kívánja szolgálni, azt nem lehet olyan könnyen eltántorítani ettől az első szeretettől” (ismeretlen szerző).

A fentebb leírt élmény azonban nem jelenti a dolog végét. Az egyszeri önátadás nem elég. Nap mint nap újra meg újra oda kell szánunk magunkat. Mert különben megtörténhet, hogy ma valóban az áldozati oltárra tesszük testünket, holnap azonban már visszariadunk az átadástól.

Anna Jane Grannie így írja le ezt a naponkénti önátadást:

„Szeretném szívemet megtisztítani mindentől, ami az enyém. Szívemnek az Úr otthonává kell lennie, s mivel tudom, hogy ehhez mi szükséges, minden reggel, amikor még csönd van, bemegyek ebbe a titkos szobába, és ott átadom neki a saját akaratomat. Ő ezt mindig kegyelmesen átveszi, és megmutatja nekem az Ő akaratát. Így azután képes vagyok minden feladatomnak megfelelni. Így lehet úrrá Jézus Krisztus mindazon, ami bennem önérdék és gonosz, hiszen kora reggel kicseréltük akaratumkat.”

Harold Wildish kiválóan írja le könyvében, hogyan gyakorolhatjuk a naponkénti megszentelődést:

„Ahogyan letesszük a bűn terhét és egészen ráhagyatkozunk Krisztus elvégzett áldozatára, ugyanúgy tegyük le életünk és munkánk minden terhét, és támaszkodjunk az Úrra. Adjuk át

magunkat minden reggel hálásan az Úr vezetésének, és bízunk rá nyugodtan magunkat és egész napunkat. Gyakoroljuk az Óiránta való engedelmisséget, engedjük, hogy Ő vezessen, tanítson, intsen, használjon fel minket jótetszése szerint. Az Úr bennünk való munkálkodása több, mint egyszerű érzés. Ismerjük el Őt Urunknak, engedelmeskedünk neki, és mondunk le életünknek önmagunk által való irányításáról, hogy láthatóvá váljék bennünk az Úr szentsége az Ő akarata szerint, Isten dicsőségére.”

Mi történik majd?

Nos, valaki talán azt kérdi: „És mi történik ezután? Tegyük fel, hogy beismerem bűneimet, és naponként átadom magam Megváltómnak. És azután? Csak üldögélek majd egész nap, iszogatom a kólámat és arra várok, hogy végre valami drámai dolog történjék?”

Ellenkezőleg: igen sok tennivalónk van. Mind a napi munkában, mind a helyi gyülekezet szolgálatában bizonyítanunk kell hűségünket. Tanulmányoznunk kell Isten Igéjét, kifejlesztjük valóságos imaéletünket, és egyre több alkalmat találunk majd arra, hogy Istent és felebarátainkat szolgáljuk.

Minden lépést Érte teszünk, Ő vezérel. Ahogy a hajót vagy a kerékpárt csak akkor le-

vagyunk Oerte.

Természetesen Isten nem tárja fel előttünk egyszerre teljes tervét. De Ő minden „útkeresztződésnél” ott lesz, és vezetni fog. Lépésről lépésre tárul fel előttünk Isten terve, úgyhogy életünk végén elmondhatjuk majd: „Az Úr vezérelt engem az egész úton.” Visszatekintve látni fogjuk, hogy fogadta el Isten áldozatunkat, és hogyan munkálkodott életünkben az Ő tökéletes akarata.

New York egyik legnagyobb hídjának építésekor a híd tervező mérnöke súlyosan megbetegedett. Sokáig tartott, amíg meggyógyult. Végül mégis elkészült a híd. Amikor elérkezett a hídavatás napja, már olyan jól érezte magát, hogy mentőkocsin a hídhoz lehetett vinni, és onnan, a hordágyáról jól láthatott mindent. Amikor megpillantotta a kész hidat, így szólt: „Minden pontosan egyezik a tervvel.”

Ez legyen a cél, amiért mindnyájan, Önök is és én is dolgozunk: hogy az Úr, amikor majd összehasonlítja életünkkel kapcsolatos tervét azaz, ami megvalósult belőle, így szóljon: „Minden pontosan egyezik a tervvel.” Tegyük fel, hogy átadtuk Urunknak az életünket, és most már mindig csak érte élünk. Azt jelentené ez, hogy többé semmi problémánk sem lesz? Nem, nyilván lesznek ezután is problémáink, amelyek

megoldásában az Úr segít, de ha életünket önmagunk akarjuk irányítani, akkor egész életünk nem lesz más, mint problémák végtelen sorozata.

Még egy utolsó gondolat: az Úr soha nem kényszerít senkit arra, hogy neki adja át az első helyet az életében. Ha magunk akarjuk irányítani életünket, Ő ezt nem akadályozza meg. Ha mi nem akarjuk azt az áldást, amelyet Ő munkásai számára készített, akkor majd másoknak fogja adni.

Ezt azonban tudnunk kell, Krisztusnál jobbat soha nem fogunk találni, akit követhetnénk!

A döntés órája

Most pedig döntened kell, kedves olvasóm. Ha még nem vagy „valódi” keresztyén, nem akarsz-e most megvallani bűneidet, és elfogadni Jézus Krisztust Uradnak és Megváltódnak? Hogy ezt megtehesd, el kell búcsúznod minden olyan elképzelésedtől, hogy az üdvösséget saját erődből vagy érdemeid által is megszerezheted – és hittel el kell fogadnod azt, hogy az Úr Jézus azért halt meg, hogy bűneinkért a büntetést elszenvedje. Végül, hittel el kell fogadnod Őt, mint egyetlen reménységedet arra, hogy egykor a mennybe juthass.

Megtennéd-e ezt most?

nem csak azért, hogy a mennybe juss. Talán még vannak olyan területek az életedben, amelyek bejáratára ez van felírva: „Belépni tilos!” Talán még önmagad irányítod az életedet? Ha így van, akkor végső ideje, hogy neki adj át mindent!

*